

hvorledes man fordeler Udgifterne paa de enkelte Participanter og Lodsejere. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at der er indløbet et lille Fejltryk i anden Linie, idet der staar „Færdelslinier“ i Stedet for „Façadelinier“. Ved Siden af Façadelinierne bør ogsaa Ejendommens øvrige Udstrækning, Værdi og Anvendelse komme i Betragtning ved Fastsættelsen af det Bidrag, Ejendommen skal give. Ligeledes bør der tages Hensyn til, hvilken Nytte Ejendommen har eller kan antages at ville faa af denne Foranstaltning. Denne Fordelingsmaade forfalder selvfølgelig, naar en eller flere Personer erkende, at de have retslig Forpligtelse til at vedligeholde Vejen.

I § 8 er der en Bestemmelse om, at naar Sagen er rejst af Sogneraadet, kan dette ikke afgive Kendelse, men Sagen skal indankes for Amtsraadet, hvis der ikke bliver Forlig. Der er ganske vist herved kun een Instans og ingen Appel fra dennes Kendelse, men da det her er Sogneraadet, der har rejst Sagen, mener jeg, man kan se bort fra denne lille Uoverensstemmelse med andre nærliggende lignende Tilfælde. Jeg vil gerne, idet jeg slutter, tillade mig at anbefale Forslaget til velvillig Overvejelse.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Som anført af den ærede Forslagsstiller gaar dette Forslag jo ud paa at sætte de kommunale Myndigheder i Stand til at skride ind og paabyde Istandsættelse af de saakaldte private Veje i Kommuner med købstadmæssig Bebyggelse. Det er meget muligt, at den ærede Forslagsstiller har Ret i, at der er Trang til en saadan Lov, og at Bestemmelserne i Lov af 14. April 1865 ikke ere tilstrækkelige overfor alle her i Landet eksisterende Forhold af den omhandlede Art. — Jeg tør ikke sige, at jeg kender saa overordentlig meget til disse Forhold, men det er alligevel saaledes, at der omkring vore Stationer mange Steder vokse ikke saa ganske smaa Byer op, som nok kunne sammenlignes med Købstæder og kaldes købstadmæssig bebyggede, og ligesaa i de Kommuner, som grænse op til Købstæderne, og det er maaske nok rigtigt, at Loven af 1865 ikke her giver de kommunale Myndigheder tilstrækkelige Midler til at ordne Forholdene paa hensigtsmæssig Maade.

Lovforslaget som Helhed maa jeg alligevel sige en hel Del om. For det første forekommer det mig, at man ikke kan ordne denne Sag ved et Forslag som

det foreliggende, der jo er et selvstændigt Lovforslag. Det knytter sig ganske vist til Loven af 1865, men det burde jo dog nærmest, forekommer det mig, fremtræde som Tillæg til Loven af 1865, hvis Bestemmelser jo overhovedet ville komme til at gælde paa næsten alle Omraader efter Vedtagelsen af Forslaget, som det foreligger. Det er der jo imidlertid ingen Grund til at strides om. Om det hedder Tillæg til en anden Lov, eller det er et selvstændigt Lovforslag, vil jo komme temmelig ud paa et. Men der er en hel Del af Indholdet, som jeg ønsker at sige noget om.

§ 1 fastsætter, at naar der i Kommuner med købstadlignende Bebyggelse er private Veje, kan Sogneraadet efter nærmere fastsatte Regler skride ind. Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til, fordi en Landkommune har en delvis købstadmæssig Bebyggelse, at saa denne Lov skulde gælde for hele Kommunen. Det maa dog være tilstrækkeligt, naar den gælder den købstadmæssig bebyggede Del af Kommunen. Det kan man naturligvis nemt ordne, idet jeg gaar ud fra, at det heller ikke har været Forslagsstillerens Hensigt, at Veje, som ligge udenfor den købstadmæssig bebyggede Del af en Kommune, skulde falde ind under Lovforslaget.

Derimod er der en Bestemmelse i § 1, som jeg har en hel Del Betænkelighed ved. Forslagsstilleren sagde ganske vist, at det var nødvendigt at give Sogneraadet en Ret til at skride ind. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at Loven af 1865 hjemler alle, som have Færdelsret paa Vejen, deriblandt sikkert ogsaa Lejerne, en Ret til at klage. I Loven bruges det Udtryk, at de, som ifølge en eller anden særlig Adkomst have Ret til at færdes paa Vejen — og derunder maa dog Lejerne falde —, have Ret til at klage, og der er da ingen Grund til at bestemme, at Sogneraadet af sig selv skal skride ind. Den private Vej er jo dog underkastet en Slags Ejendomsret fra deres Side, som eje den og have Ret til at færdes der. Men i et saadant fuldstændig privat Ejendomsforhold synes jeg man skal være noget betænkelig ved at tillade Sogneraadet at skride ind og tage fat paa en Ordning af Vejen, naar slet ingen af dem, som have Ret til Færdsel paa Vejen, ønsker det.

Der er i den fjerde Linie et enkelt Ord, som jeg heller ikke forstaar. Der staar, at Sogneraadet „kan“ skride ind. Det er en Indskrænkning af Loven af 14. April 1865, thi efter den skal Sogneraadet